

V 12
1195

N. 153,

I

K. 153, 4.

Vk
1195

INSIGNIA in clyti Marchionatûs LUSATIÆ IN- FERIORIS,

Eqvestris hieroglyphicæ Philosophiæ

EPITOME, ORATIONE PUBLICA in Augusto GORLICENSI GYMNASIO V. KL. JULII A. MDCCIII.

exposita

ore ac stylò

JOHANNIS GEORGII de BERGER,
Nobilis Lufati.

GORLICHII,
TYPIS MICHAELIS ET JACOBI ZIPPERI.

INGENIA

INSTITUTIONES

LUSATIAE IN
FERIORIS

PROVINCIAE

PRIMUM

ORATIONE PUBLICA

IN HONOREM

FRANCISCAE

REGINAE

CONSTITUTA

AB HONORABILIBUS

VIROBVS

ACADEMIAE

FRANCISCAE

Illu

D

C

INCLYTI MARCHIONATUS
LUSATIÆ INFERIORIS
SPLENDIDISSIMIS ORDINIBUS,
REVERENDISSIMO PRÆ-
SULATU,

*Illustrissimâ ac Generosissimâ Profapiâ, Prudentiâ
denique & Doctrinâ*

EXCELLENTISSIMIS ac SPECTA-
TISSIMIS,

DNN. PRÆLATO,
COMITIBUS,
NOBILIBUS
CONSULIBUS item ac SE-
NATORIBUS,

Dominis meis benignissimis &
faventissimis,

leve

leve hoc Gymnastici laboris Specimen
in ulteriorem studiorum meorum Commenda-
tionem humillimè offero:

DEUM assiduè precatus,

ut

Universo ipsorum ORDINI,

ac, per eundem,

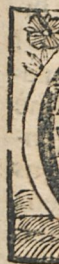
PATRIÆ EXOPTATISSIMÆ

semper providè consulat,

& singulis Consiliis Successibusque

benignissimè succurrat, atque benedicat!

JOHANNES GEORGIUS de BERGER.

pari
gna
tari
præ
tio
fitu
figu
mul
con
ries
hon
Syn
Sacr
Et h
Pier
hâc
dun
vin

Votus - quisque suos oculos, pro eò
ac par est, in superiorum temporum
historias convertit, veteres in omni
studiorum genere diligenter accura-
tèqve versatos Sapientiam non modò
literis, sed etiam figuris imaginibus-
que deprehendit tradidisse. Nam,
cum multi in hac Universitate verum
aut obtusò sint ingenio, aut non omnes
pariter, artium bonarum optimarumqve literarum æque
gnari & periti: istius modi figuris probè admoneri imò inci-
tari posse singulos existimârunt, ut subinde pensitarent, quid
præter cœtera notandum sit, aut faciendum; quidqve ra-
tio officii ab unòqvòqve postulet. Nec malè successit in-
stitutum, animis erudiendis undiqvaqve congruum. Nam
figuræ res per se notissimas exhibentes, ab oculis ad ani-
mum delatæ, idearum copiam constituunt, ad quarum
contemplationem quædam quasi naturalis Alphabeti se-
ries occurrit. Hinc Ægyptii, quorum memoriam nulla
hominum obteret oblivio, olim obeliscos suos ejusmodi
Symbolicâ scripturâ honestârunt; quam, quoniam solis ferè
Sacerdotibus exactè innotuerat, hieroglyphicam dixere.
Et hæc per imagines docendi ratio, si Kircherò, Casalio,
Pierio Valerio, Nicolao Cauffino, præcipuis in detegendâ
hâcce tectâ Sapientiâ occupatis Quatuor-viris creden-
dum est, Philosophiam & Theologiam, quæ humanis di-
vina copulando mortalitatem nostram, quoad ejus fieri
potest,

potest, divinæ Naturæ arctissima colligatione devincit, olim est complexa. Crediderunt enim: universum mundi Theatrum, aut igne, aut aqvâ, funditus periturum: & hâc ratione pristinam confusionem rediveram, qvalem Poëtæ ante orbem conditum fuisse fingunt, Ut ergo superstes esset monumentum suæ sapientiæ, columnas ejusmodi æneas partim, partim lapideas argillaceasque instruxerunt. Sed quid immoror Ægyptiorum institutis? Est in ipsâ nostra Patriâ, qvod Ægyptiis non opponamus modò, sed anteponamus; imò, si vel maximè imaginum Philosophiam reqviramus, illicò in omni gente, in omnibus terrarum oris partibusque qvædam ejus vestigia reperimus. Ecqvæ enim ullibi terrarum gens est, aut tam horridò ingeniò, aut tam cultu vitæ aspera, qvæ non Provincias, aut stirpes incolarum nobilissimas, & familias illustriores, certis imaginibus ornaverit? Hæ verò Imagines, quid sunt, nisi peculiare Philosophiæ cujusdam Emblematicæ, symbolicæ, hieroglyphicæque Specimen? Qvæ res clarior, illustrior & evidentior evadet, si in usum ejuscemodi insignium paulò diffusius excurrere libuerit. Scilicet, non eum in finem à mortalibus isthæc insignia inventa sunt, ut iis, velut aliis egregiè piëtis Tabulis, atria ornentur, aut conjecti in eadem recreentur oculi: debent ea animos, suapte naturâ excelsâ memoratuque digna affectantes, aut officii commonefacere, aut de præteritis Provinciarum & Familiarum fatis erudire. Decet ergò suæ quemque Patriæ, suæ quemque familiæ insignia, pro modulo virium, attentè meditari & rimari, operamque omnem eò sedulò conferre, ut figuris in iisdem obviis subindè excitatus in virtutis studio tantò fervidiùs decurrat. Ego itaque, dum, & hortante ingenio, & eorum jussu, quibus post Deum vitam debeo, inductus, animi virium facere periculum suscepi; non aliundè

unde
Patri
equiv
qvam
ut, h
renti
SIGM
Phil
tem,
eâ, c
ut d
nevo
tis.

nunc
rum
bilib
Regi
ves
nem
ad N
dilig
tes a
chal
rubi
torp
jactu
tiâ, c
nent
stern
jam
esse,
libri

unde commodius præclariusque argumentum, quam ex *Patriæ insignibus* me petiturum arbitratus sum. Non equidem, quod tenui oratione meâ laudibus Patriæ quicquam adstrui posse confiderem: sed quod fore putarem, ut, hâc ratione, mea, quam eidem illibatam seruo, reverentia innotesceret. Quod ergo pace vestrâ, A. O. fiat, **IN-SIGNIA LUSATIÆ INFERIORIS** *Equestræ Symbolicæ Philosophiæ nucleum Epitomenque* esse disseram. Prius autem, quam in hâc arenâ longiùs sermonem proferam: eâ, quâ decet, submissione ac modestiâ rogo quæsoque, ut de hâc materiâ breviter dicturo non aures modò benevolas, sed mentes etiam attentas faventesque, præbeat.

Non humilioris modò fortis homines, à puero, ad nunquam intermorituram gloriam & cognitionem rerum laudabilium eniti decet: idem negotium etiam Nobilibus relictum est. Quod si enim præparare se in usum Regionis, quam & Patriam & Dominam agnoscimus, cives ad unum omnes addecet: facile apparet, obligationem incitandi animum, & artium Præceptis excolendi, ad Nobiliores vel præcipuè spectare. Silices, non tam diligenter & exactè poliuntur, atque pretiosos Adamantes aliasque gemmas lævigari cernimus. Non ferrum & chalybs limæ ita traditur, ut aurum & argentum interim rubigini objectum pereat. Ecquis ergo Nobiles inertia torpere, & dotes ingenii negligere posse dixerit, quarum jactura irreparabilis habetur? Certe, ex Morhofii sententiâ, doctrina atque eruditio, quæ virtutes omnes continent, Solum quasi aliquod & fundamentum Nobilitati sternunt. Ita enim ante novum isthunc hominem suâ jam ætate statuerunt Stoici: Neminem nobilem fieri vel esse, nisi Sapientiâ & eruditione. & eam ob causam non libri saltem studiis Nobilium inserviunt; inserviunt eidem
mentium

mentium generosarum scopo etiam insignia. Cujus rei documentum nos hac vice antiquissima *insignia Lusatie inferioris* esse iussimus, veram quippe hieroglyphicæ Sapientiæ Epitomen & Nucleum complexa. Agite ergo, *Auditores*, intuenimi BOVEM rubentem in Parmâ candidâ depictum: imò eundem isthoc Epigrammate notatum fingite:

RELLIGIO, INTEGRITAS VITÆ, SOLERTIA Fortis,
atque FIDES Domino debita, nobilitant.

Ne miremini aut indignemini A. O. quod Bovem, quem natura primum saltem atque ventri obedientem finxit, in integræ incorruptæque RELIGIONIS Symbolum & Argumentum trahere sustinui: erant enim hujus instituti causæ non omninò leves. Nam ut omnes Creaturæ non saltem hominum usui & sustentationi, sed etiam sempiternæ Creatoris sui Gloriæ, divinitus sunt reservatæ: ita Boves potissimum in Ecclesiâ V. T. sacrificiorum materia ferè præcipua fuerunt. Hinc, qui solus veri DEI nomine censendus est, JEHOVA, olim tales sibi boves offerendos seriò curabat, in quibus nulla maculæ aut nævi occurrerent vestigia. Et ex eo contigit, ut ii, penes quos in Israelitarum gente summum jus imperiumque erat, tum demum se divinò cultu ritè defunctos putarent, cum maximo Borum cætorum numero Aras implevissent atque imbuissent. Sic quippe Salomo, Regum omnium, quos orbis tulit, Sapientissimus, suum DEO honorem habiturus, duo & viginti millia Borum mactanda obtulit. Equidem à nobis, in hac temporum diversitate, quinimò in hac ætate N. T. DEUS, istiusmodi oblationes typicas nequaquam postulat & expetit. Abrogatæ planè sunt illæ rerum futurarum umbræ, præfigurationes illæ sacrificiî Propitiatorii per Christum Servatorem nostrum præstiti. Quoties tamen Bovis alicujus simulacrum intentis intue-

mur

mur oculis, meminisse par est: quod, qui Christi nomine sunt insigniti, semetipsos omnipotenti DEO, vice sacrificii, offerre debeant. Adeoque etiam antiquissima Lusatiae insignia Nobiles perinde & Ignobiles Bovis Imagine ad verum seriumque Pietatis studium accendere & stimulare, & eo volunt impellere, ut se suaque omnia divino Numini submissa mente consecrent. Sed, pro dolor! in ea tempora incidimus, quibus Pietas, ut inter omnes homines, ita etiam inter Nobiles perrara deprehenditur. Nemo hac aetate ferè Deum nosse serio, nemo colere devotè nititur. Plerique, Atheorum & Epicureorum diris omnibus devovendo gregi permixti, divina humanaque instituta juxta aestimant: rati, fabulas esse, quæ de præmiis bonorum, & malorum suppliciis, hinc inde memorantur. Qui sanè homines revera sunt præposter, & propè Bobus pejores. Norunt enim Boves Domini præsepe: sed hi Deum minimè norunt. Quisquis itaque in verorum Nobilium numerò ac locò haberi flagitat, ante alias ingenii dotes & ornamenta corporis, RELIGIONE splendeat, necessè est.

Neque verò satis est, quid antiquissima Lusatiae Inferioris insignia contineant, huc usque dispexisse: restat etiam, ut locum atque situm Phrenoschematis expressi pariter excutiamus. Bovem non in pascuis pinguique agro, saginæ intentum, hinc & inde discurrentem, sed in Parmâ candidâ, imò argenteâ, rubris exactè descriptum coloribus, exhibent amplissima Lusatiae insignia. Ex quo mihi non intempestivè libuit conjicere, Veteres, pro sua familiari cuncta benè ac sapienter instituendi sollicitudine, INTEGRITATEM vitæ singulis insignia hæc inspecturis commendasse pariter, & severissime inculcasse. Quisquis ergo popularium meorum Patriæ charissimæ In-

signia decenti meditatione volvit atque revolvit: eò ipso videat intelligatque, nervis omnibus unicuique, etiam à teneris ungviculis, eò allaborandum; ut juxta Horatium, antiqvæ Latinorum Lyræ Principem, deprehendatur:

Integer vitæ scelerisque purus.

Quodsi enim quisquam mortalium integritate vitæ elucere debet & splendescere, Nobiles præ cæteris oportet eò omnem operam conferre, ut in omni vitæ se a scelerum contagione reprimant. Scilicet, cum non peccandi audacia, sed spectata inter bonos virtus alium aliò nobiliorem fecerit, & obscuriori hominum cœtui exemptum, ad equestre evexerit fastigium; solâ etiam virtute & integritate vitæ, in quâ nullus reprehensionis locus sit, eandem conservari fas est. Quæ dum dico, ipsa meis verbis tacite subscribit venerabilis Antiquitas. Etenim, cum Majorum ævo aulæ Principum torneamentis atque hastiludiis equestribus perstreperent, cautum erat Legibus severis: ut nemo in societatem honestissimi certaminis accederet, aut reliquorum Equitum adscriberetur Ordini ac numero: nisi spectatæ pariter originis, & incorruptæ famæ, nec minus existimationis partæ testimonio, perinde ac cæteri, florens. Non admittebantur tunc temporis homines lubricine, scortationibus, lasciviâ & adulteriis infames: non patebant Cancelli homicidii ullius, aut cujuscunque tandem gravioris sceleris convictis oppressisque; sed, quales Alexander olim Regni successores, tales etiam torneamentis olim statutæ leges postulabant: OPTIMOS, Atque utinam & nostrâ hâc ætate tanta Nobilitati integræ & incorruptæ vitæ cura esset! Utinam in Ordine equestri exularent Decoctores, Corruptores, homines Cætilinarii, qui fidem, probitatem, Pietatem cæterasque bonas

nas
ad
inin
æsti
que
dura
istin
nom
piur
gen
sum
Syn
gum
con

Ide
rum
resid
bilio
litiâ
miss

mih
pauc
hoc
rum
infig
non
Qvic
tatu
eò re

nas artes susq; deqve habent; facem innocentissimo cuiq;
ad lubidinem, luxuriam, & cædes præferunt: amicitias
inimicitiasqve non ex re, sed ex commodo & voluptate
æstimant; unô verbô, qvi in omni vitâ ventri saltêm, at-
qve eâ ratione qvæstui & sumtui addicti sunt. Sic enim
duraret sua Nobilitati gloria: duraret sua huic Ordini ex-
istimatio; omnes forent candidi & aperti, immortalem
nominis celebritatem posteris cum laude tradituri. Al-
pium jugis innasci atqve innutriri Hermelinos constat,
genus animalculi pellis venustati ac munditiei ita studio-
sum, ut nullius squaloris patiens deprehendatur. Hinc
Symbolicæ Philosophiæ conditores, illud in virtutis Ar-
gumentum protrahentes, ejus imagiuem hoc Lemmate
condecorarunt:

MALO MORI, QVAM FOEDARI.

Idem sanè singulis Nobilibus deberet animus esse. Vitio-
rum enim illecebris non cedere oportet Nobilem, verùm
resistere, & Palmam extorqvere: ratum, neminem eô no-
biliorem reperiri, qvi in hac terrestri Christianorum Mi-
litiâ mori mavult, qvàm ultrò accersitis aut turpiter ad-
missis iniquitatibus foedari.

Singula hæc, Auditores, Parmæ candidæ conspectus
mihi, de specimine Eqvestris Symbolicæ Philosophiæ
pauca differenti, inspiravit. Neqve tamen geminum
hoc Paræneticæ Doctrinæ genus excussisse fatis habeo: Ve-
rùm pace vestrà longius progredior. Nimirum, Bos,
insignium Lusatiæ Inferioris Phrenoschema præcipuum,
non humi stertit, sed, intentis antrorsum oculis, procurrit.
Quid hic, Auditores, Veteres pro suo ingenii acumine deno-
tatum ivisse creditis? Ego situm isthunc animalis hujus
eò referendum arbitror, ut **FORTEM SOLERTIAM** eo-

dem quasi vivis exprimi coloribus intelligamus. Boves
in Orientali Orbis tractu, non tantum ad arandum spif-
sum aut spinis coopertum agrum, sed ad frumentum
etiam tritrandum adhibentur. Discat ergo sentiatque
pariter vestrum unusquisque, *Auditores*, quod hic habeat
equestri dignitate radians, quod notet, & exerceat. Scilicet
non suis saltem, verum aliorum quoque commodis,
per vitam omnem, indefessam debet adhibere & inten-
dere *Solertiam*. Nam, si quaererem ex aliquo, quam in-
ter leges Naturales praecipuam esse censeret: certe nul-
lus dubito, me isthanc, responsi vice, auditurum senten-
tiam: inter alia naturae Praecepta hoc potissimum huma-
nis mentibus inscriptum esse: ut quilibet alterius commo-
da sedulo promotum eat. Unde etiam Cicero, commu-
ne literarum omnium praesidium ac decus, suis de officio
Doctrinis sic praelusit: Non nobis solum nati sumus, sed
ortus nostri partem sibi Patria, partem Parentes vendi-
cant, partim Amici. Et eodem respexerunt Stoici, di-
centes: quae in terris gignuntur, ad usum hominum
omnia creari; homines autem hominum causam esse gene-
ratos, ut ipsi inter se alii aliis prodesse possent. Seqva-
mur itaque Naturam in hoc studiorum genere, & per
integrum vitae curriculum indefessam cultui *corporis* So-
lertiam praestemus, ut admirabilem ejus fabricam, par-
tim adhibitis remediis, partim Sobrietate Continentia-
ve, a periculis, voluptatibus, ac morbis gravissimis,
quam diligentissime defendamus atque liberemus.
Praestemus solertiam cultui *animi*, ut, bonis mori-
bus, literis, artibusque imbutus, rerumque memo-
rabilium tractatione subactus, eo facilius a morta-
litate vindicari possit. Praestemus Solertiam cultui *rei*
familiaris, atque commodorum publicorum. Boves, aesti-
vis

vis n
dore
hom
esse t
fortu
cum
vint
Judic
nostr
& ali
debet
stu,
tibus
ter v
mos,
imò
omn
irrev
gladi
gant
merè
là hu
sua ip
ctor i
pua,
bus,
ti, an
mun
Ex h
tere,
: 110

vis mensibus, grana, ab hominibus summo labore ac sudore collecta, triturando, providè excutiunt. Quodsi hominis officia hoc loco conferamus, illicò experiemur: esse uniuscujusque, concessas ab immenso DEO corporis, fortunæ, animique dotes, sedulò excolere: imò in succum & sanguinem convertere. Scilicet, non frustra divinum Numen, vivax ingenium, vegetam memoriam, Judicium acre, corpus agile & robustum, uni alterique nostrum, præ cæteris, contulit; suæ singula hæc gloriæ & aliorum usui destinavit. Hinc Nobili non satis esse debet, desidîa, socordiâ, victu electili, tanquam pecus pastu, nitescere & pingvescere: sed debet in omni vitâ artibus corporis & animi eam intendere Solertiam, quâ inter veros, & graves, & veterum illorum Nobiles simillimos, locum mereri & tueri possit. Et hoc locò multi, imò plurimi admodum perversè rem instituunt, dum omnem operam, curam omnem, omne tempus, tempus irrevocabile, in saltando, equeitando, comessando, digladiando, aliisque motibus externis, ad splendorem elegantiamque, ut communis fert opinio, compositis, temerè consumunt, perdunt, transigunt. Neque enim solâ hujuscemodi exercitatione satisfaciunt officio, quod sua ipsis fors & dignitas imposuit. Nisi enim animus, rector ille corporis humani, & pars nostri omnium præcipua, simul sollicitè colatur: iis sumus accensendi, quibus, juxta Sallustium, contra naturam, corpus voluptati, anima oneri esse videtur. Nemo est, qui nesciat, commune illud Ordinis equestris Symbolum:

ARTE & MARTE.

Ex hoc ergo liqvet: ita suas curas Nobilem partiri oportere, ut, dum bello enitet, etiam in pace minùs obsoleat;

scat; ut non arma eum saltē, sed & togæ munera honestent. Quare dum culturam præstat corpori, animum non negligat: sed eundem, dum doctrinæ atqve disciplinæ patiens existit, limet, poliatqve. Interim, cum non semper libris impalescere, & in Hippodromô, Orchestrà, Sphæristeriô, Palæstrâ, desudare deceat; sed, exactâ juventute, & virilis ætatis procedente flexu, quæ quis ante didicit, in usu habere conveniat: illud nunc consequitur, ut, postquam, divino ductu & auspicio, eò delatus est equestri stirpe satus

Sedes ubi fata quietas

monstrarunt: ad familiaris rei studium Solertiamqve mentem provide appellat. Et hęc locò, *Audiores*, magnus se dicendi campus aperit. Nam, administrare rem familiarē: dispensare & lustrare operas: accessiones singulas excutere, & lucrifacere; res est, ut laboris ardui, sic paucis vocibus nequaquam explananda. Quare aliis peritioribus relinqvam munus exponendi, quoties per suos limites reptare, sementi & messi non tantum interesse, verum etiam præesse; obire horrea, cellas, jumenta, & armenta: somnum non nisi post omnes capere, primus autem strata relinqvere debeat bonus Pater familias: neque enim hoc in meam hanc ætatem cadit. Hoc tamen te gere silentio non possum: Phrenoschema nostrum mihi hoc officium equestre, in familiaris rei cultu, inspirasse: nobilissimum quemqve ita suis fortunis uti ac frui debere, ut, pro dignitate quidem, parcè tamen sumtūs erogat. Et dum ista proloquor, in *Plinii*, scriptoris prudentissimi, memoriam me revocari sentio. Hic, equestris suæ dignitatis omnium observantissimus, amicum literis, quâ ratione vitam degeret, familiari stylô edoctrurus, in quiete

bat:
mod
ri.
agn
hoc,
omn
pleri
mag
si mo
cessio
galita
Quar
lis, q
re ac
luxu
vis a
piunt
ut no
tēm
pensē
fatiæ
ornar
dend
paci
ampl
quide
tis in
super
Non
à virt
avoca
fatos

bat: esse sibi dignitatem sumtuosam, facultates contra,
modicas: quod autem cesset ex reditu, frugalitate supple-
ri. Eadem Nobilium in univ[er]sum omnium conditio
agnoscitur. *Dignitas* equestris, si rectè expendas, in-
hoc, luxu invicem certante hominum pruritu, est, in-
omni ferè gente, sumtuosa *Dignitas*. Neque tamen sunt
plerisque, huic ordini, aut nascendi felicitate insertis, aut,
magnorum Principum judiciò, adscriptis, facultates, ni-
si modicæ. Ut ergo non profusione exarescant rivuli ac-
cessionum, *Plinianò* opus est ingenio ac studio: ita ut fru-
galitate suppleatur, quod ex reditu cessare deprehenditur.
Quare consuetudinem eorum fugiat & detestetur Nobi-
lis, qui, tantum fruges consumere nati, Parentum sudo-
re ac labore acquisitas & relictas opes gulâ, ventre, aleâ
luxuque lacerant: & convivii gratiam quærentes, quos-
vis advenas, notos ignotosque juxta paratis epulis exci-
piunt. Nam eâ ratione quæsitis parcere & uti addecet,
ut non olim quisquam ipse egeat. Neque tamen suis sal-
tè commodis privatis, verum publicis utilitatibus im-
pensè Nobilem studere par est. Hinc Bos inferioris Lu-
latiæ insignis, monet: Patriam, quoad ejus fieri potest,
ornandam pariter, & ab hostium acerrimo insultu defen-
dendam esse. Nimirum, cum duo Reipubl. sint tempora,
pacis alterum, alterum belli: in pace ornare Patriam &
amplificare; in bello defendere & tueri oportet. Multa e-
quidem hic aspera occurrunt, quorum aspectus etiam sa-
tis intrepido formidinem incutiat, & difficultates ægrè
superabiles objiciat: sed fortis debet esse Nobilis *Solertia*,
Non debet eum à molestiis mollities, à periculis timor,
à virtute audacia, à fide & Constantiâ ingenii mobilitas,
avocare. Horum enim nullum cadit in equestri stirpe,
fatos homines. Satis diu A. O. his, quæ dixi hætenus,
me

me immoratum esse arbitror. Quare, ut ad Portum vé-
la dirigam, ultimum *equestrís Symbolicæ Philosophiæ* argu-
mentum, cui antiquissima Lusatix inferioris insignia,
præludent, brevibus attingam verbis. Atque illud quí-
dem est *Fides Domino debita*. Boves in scripturâ ipsâ
Symbolum *fidelitatis* hinc & inde statui, neminem eo-
rum fugit, qui divinum isthunc codicem nocturnâ diur-
nâque manu versant. Atque ita haud obscurè nunc con-
jicio: Conditores Patriæ insignium, suis quoque civibus, sub
figurâ Bovis studium *Fidelitatis*, quod in omni hominum
Societate idem, quod anima corpori, præstat, inprimis
commendandum censuisse. Faxit ergò Nobilis, ut ipsum,
fides Domino debita nobilitet. Faxit, ut in hoc fidelitatis
studió & usu omne ejus gaudium, & desiderium, conatus
ejus omnis, atque labor reponatur. Sed hóc locó me-
minisse par est, nos præter isthunc, penes quem in terris
est imperium, adhuc cælestis Domini, nimirum præpo-
tentis DEI, legibus subesse. Ad utrumque igitur hæc
Fides referenda est, de quâ differere institui. Nimirum
quotusquisque *sacro-sanctæ Trinitati*, in baptismo fidem,
interpositis accitis testibus, obstrinxit: ita adhærere de-
bet suo Creatori, ut, pro fide datâ, Numinisque gloriâ se
moriturum monstret. Quare ab Apostasiâ animum re-
primere oportet, nec admittere susurros hetero doxo-
rum, ad Religionem, vestis instar, aut vertumni, lucri
causâ commutandam frivole sollicitantium. Oportet
etiam adversus hostium largitionem animum invictum
gerere, nec cum hostibus internis aut externis, contra
Reipublicæ aut Principis salutem, conspirare. Boni
enim Civis est, pro Reipublicæ aut Principis salute con-
servandâ, promovendâ, aut nonnunquam redimendâ,
seque fortunasque suas ultrò devovere. Cum Jugurtha
Româ

Româ digressus lares patrios repetere pararet, atqve
versò vultu denuò respiceret, exclamabat: urbem
venalem esse, facilèqve perituram, dummodò empto-
rem invenerit. O indignos Ordine eqvestri viros,
qvibus Patria venalis est! O ingratos in dulcissimam
Matrem cuculos, qvi, communicatis cum hostibus
consiliis, sese scelerum Ministros atqve, Proditores
præmia perfidiæ pollicitanti offerunt! Quare restat,
ut sic vitam Nobilis instituat, & transigat, ut DEO,
Principi, & Republicæ juxta fidelis, & promissis, aut
largitionibus, nec non novarum rerum studio ne-
quaquam superabilis deprehendatur. Ut enim eò
redeat, à qvò processit Oratio, Vos ipsi, Auditores,
ubi omne hoc negotium æqvò judiciò trutinaveritis
mecum unâ inqvietis:

RELLIGIO, INTEGRITAS VITÆ, SOLER-
TIA FORTIS,

Atqve FIDES Domino debita, nobilitant.

Qvod itaqve Lusatia ut omnis, ita etiam Inferior, ab
omni hominum memoriâ, Eqvitibus in sago atqve
togâ omni genere virtutum splendidissimis abunde
floruit: divinæ bonitati in acceptis referendum est.
Ut enim cælum sidera, aurum gemmæ, hortos flores
ornant & commendant: ita etiam Provinciis claro-
rum Eqvitum proventus laudem pariter ac decus ad-
jicit. Neque verò, velut spontè nascentes herbæ,
ejuscemodi Heroes ultrò proveniunt: ab ipsò Numi-
ne formantur, & in usum Publicæ salutis huic orbi

C

offe-

offeruntur. Quare ad te, Sator atque Stator generis
humani, Conditor Imperii civilis, Patriæ Assessor,
& Defensor, DEUS Optime, Maxime, Orationem
verto. Tibi enim Laus & Gratia debetur, quod huc
usque nunquam Patriæ Rectores ac Gubernatores
omnis ætatis ac memoriæ clarissimi, atque horum
sub Regimine, ex Ordinibus lumina columnaque de-
fuerunt. Nam, ex quo *Ruta Saxonica* Lusatos obum-
bravit, vitiorum lues, & in tantâ temporum corru-
ptione latè serpens tabes, nihil in virtutem Juris ha-
buit. Incitant & acuumt ad bonas Artes, ad *Religio-
nem, vitæ integritatem, Solertiam & fidem* Heröes, à
quibus Equestrium Virtutum simulacra & Exempla
peti possunt. Quare *illustrissimorum Comitum, Hero-
umque reliquorum* nomina ac merita nulla obteret
oblivio, nulla obtrectandi minuet Audacia; verum
*Knochios, Dalwitzios, Howaldos, Erztios, Stutterhei-
mios, Damios, Widebachios, Panwitzios, Leibnitios, Mü-
lenios, Ponikavios,* reliquosque horum similes, quo-
rum seriem ipsa mihi multitudo memoranti clancu-
lum subducit, fama utrôque sub axe celebrabit. In-
terim pro horum omnium ac singulorum incolumi-
tate & felicitate precibus ad DEUM sedulo contem-
dere par est: quandoquidem post *Principis* salutem,
Salus Patriæ, *Procerum* ejusmodi salute continetur.
Serva ergò DEUS *Regem* Principi Tutorem! Serva
Principem, Patriæ Solatio, gaudio, ac spei, per Te,
quoad vixerit, futurum! Serva *Serenissimos* Principis
Agnatos in decus & oblectamentum! Serva consilii
Præsi-

*Præsides & Administros in subsidium! Serva Ordines
Provinciae, Natalium splendore & virtutum usu ful-
gencissimos in Ornamentum Patriæ! Serva tandem
in Equestri stirpe veros Paternarum virtutum Æmu-
los, cum iisdem olim paria facturos: qui, in ipsô ju-
ventutis flore, sive Musas sive Martem sequi jussi, vi-
tam ita providè instituunt, ut ipsos*

RELLIGIO, INTEGRITAS VITÆ, SOLER-
TIA FORTIS,

Atque FIDES Domino debita nobilitent! !

1195 01

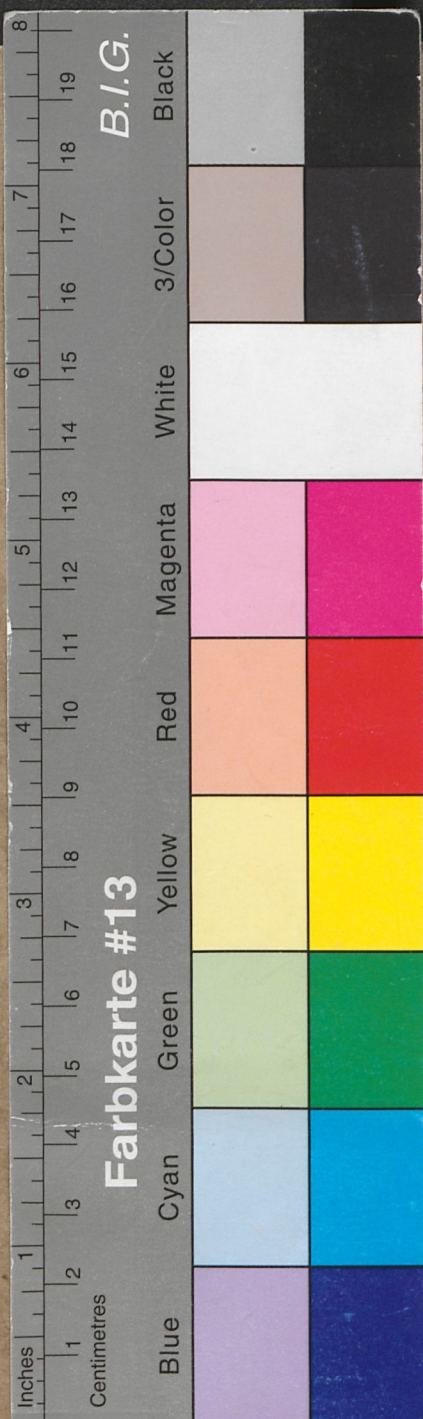
(X2311514)

mi

N. 153,4.

Vk
1195

INSIGNIA
inclyti Marchionatûs
LUSATIÆ IN-
FERIORIS,

Eqvestris hieroglyphicæ Philosophiæ

EPITOME,
ORATIONE PUBLICA
in Augusto GORLICENSI GYMNASIO

V. KL. JULII A. MDCCIII.

exposita

ore ac stylò

JOHANNIS GEORGII de BERGER,
Nobilis Lusati.

GORLICII,

TYPIS MICHAELIS ET JACOBI ZIPPERI.

